

степенно се е скъсявала. Нито единъ отъ византийскитѣ императори, като универсални наслѣдници на източнитѣ римски, не е билъ отъ чистъ гръцки произходъ. Въ житѣ имъ течала най-разнородна кръвъ).

Зачалото на византийския периодъ.

Прѣзъ цѣлия вихръ на етнични състезания въ Полуострова, Тракия като театръ на междуособици, войни и военни маршрути, като зрителка на систематични нашествия, срутини и кръвопролития, винаги е заемала видно мѣсто въ историята на най-бурливия отъ тритѣ южни полуострова на европейския континентъ. Такава тя бѣ и прѣзъ българското владичество и прѣзъ това на турцитѣ. Стратегическата ѣ важностъ собствено датира отъ врѣме избирането днешния Цариградъ за столица на римската империя. Отъ тукъ нататкъ движенията на заддунавскитѣ народи, съ прицѣлъ къмъ тая столица, неминуемо ставаха прѣзъ Тракия. Бидейки между римскитѣ военни изходища и естествената ограда подъ Дунава на тая обширна империя, едничкитѣ врати прѣзъ Балканската верига за богатитѣ долини на Тунджа и Марица бѣха стрѣмнитѣ и тѣсни планински устия на сѣверъ отъ Тракия. Най-важнитѣ отъ тия послѣднитѣ принадлежатъ на Източния Балканъ, между Сливенъ и морето, подъ която часть на Балкана старитѣ сж разбирали Хемусъ въ тѣсна емисълъ на думата. Тия проходи придобиха още по-голѣмо значение отъ какъ прабългаритѣ се загнѣздиха въ днешна сѣверо-източна България (679 г.). (Отъ самото идване на римлянитѣ въ Полуострова, главнитѣ имъ грижи сж били насочени къмъ укрѣпяването на тия “Балкански врати“, извѣстни у римлянитѣ съ израза *Portae Haemi*, а у ризантийцитѣ — *Κλεισοβραί*. (Ср. Stritterius, I, 112; III, 978 1029; за Балканскитѣ проходи при Юлианъ вижъ Gibbon, *op. cit.*, II, 481; тия при Юстинианъ, Герцбергъ, Изт. Виз. 9. и т. н.).

Прѣдъ послѣднитѣ декади на VII-я вѣкъ се положиха основитѣ на българското бждаще въ Полуострова. Раздробени още въ първата четвъртъ на сщия вѣкъ, аваритѣ се спотаиха въ двѣтѣ Панонии за да отстѣпятъ мѣсто